

ذکر بهشتیان

کَلِمَةَ از حضرت صادق علیه السلام نقل می کند که فرمودند:

اگر کسی این ذکر را صبح بگوید و در آن روز بمیرد به بهشت وارد می شود و اگر این ذکر را در بعد از ظهر بگوید

و در آن شب بمیرد به بهشت وارد می شود. این ذکر چنین است:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَشْهَدُكَ وَأَشْهَدُ مَلَائِكَتَكَ الْمُقَرَّبِينَ وَحَمَلَةَ الْعَرْشِ الْمُصْطَفِينَ

أَنْكَ أَنْتَ اللَّهُ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ

وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُكَ وَرَسُولُكَ وَأَنَّ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيَّ بْنَ أَبِي طَالِبٍ، وَالْحَسَنَ بْنَ عَلِيٍّ، وَالْحُسَيْنَ

بْنَ عَلِيٍّ، وَعَلِيَّ بْنَ الْحُسَيْنِ، وَمُحَمَّدَ بْنَ عَلِيٍّ، وَجَعْفَرَ بْنَ مُحَمَّدٍ، وَمُوسَى بْنَ جَعْفَرٍ، وَعَلِيَّ بْنَ

۱- توضیحی در باره ی بهشتی بودن فرد:

در روایات داریم که چیزی بین فرد و بهشت یا جهنم فاصله نمی اندازد، جز مرگ.

لذا وقتی فرد با اعتقادات صحیح از دنیا می رود، به جهت اعتقادی یقیناً مستحق بهشت خواهد بود. در هنگام مرگ حتی جای او را هم نشان می دهند. پس عاقبت کار او بهشت است. چه بسا خداوند به برکت این ذکر شریف که همه ی اعتقادات پایه ای بخصوص تبری را دارد، از گناهانش نیز چشم پوشی کند و او را ببخشد. اما به هر حال برای پاک شدن افراد گناهکار از موالیان اهل بیت علیهم السلام توضیحات مفصلی در خود روایات وجود دارد که مراجعه ی به آن برای افرادی که نسبت به موضوع اطلاعات کمی دارند لازم است.

اما در مجموع اگر کسی که این ذکر را می گوید، از سر معرفت، قلباً هم به این مضامین باور داشته و به راستی قائل باشد و در عمل هم التزام داشته باشد، ان شاء الله، به نتیجه ای که در روایت آمده، خواهد رسید.

مُوسَى، وَ مُحَمَّدَ بْنَ عَلِيٍّ، وَ عَلِيَّ بْنَ مُحَمَّدٍ، وَ الْحَسَنَ بْنَ عَلِيٍّ، وَ الْحُجَّةَ بْنَ الْحَسَنِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ

أُمَّتِي وَ أَوْلِيَائِي^۲

عَلَى ذَلِكَ أَحْيَا، وَ عَلَيْهِ أَمُوتُ، وَ عَلَيْهِ أُبْعَثُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَ أBRأُ مِنْ فُلَانٍ وَ فُلَانٍ وَ فُلَانٍ وَ فُلَانٍ^۳».

این روایت را مرحوم کلینی در کتاب کافی از رزین از حضرت باقر یا حضرت صادق علیهما السلام با کمی اختلاف نقل می کند.^۴ در نقل کتاب کافی، در انتهای این دعا، در اکثر نقل ها، سه فلان و در بعضی نقل ها، چهار فلان^۵ آمده است. مرحوم فیض کاشانی در وافى، و مرحوم علامه مجلسی در مرآة العقول، چهارمین فلان را، معاویه معرفی می کنند.^{۶، ۷، ۸}

۲ - در متن دعا، به جای نام ائمه علیهم السلام، عبارت زیر آمده است: وَ فُلَانٌ وَ فُلَانٌ حَتَّى يَنْتَهِيَ إِلَيْهِ أُمَّتِي وَ أَوْلِيَائِي؛ آنچه معلوم است آن است که امام علیه السلام خواسته اند به راوی بیاموزند که نام ائمه علیهم السلام را از حضرت امیرالمؤمنین علی علیه السلام تا امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف بیاورد.

۳- روشن است که در روایت نام چهارخليفة، ابوبکر و عمر و عثمان و معاویه، به جهت تقیه و فشار دستگاه حاکم، در متن روایت به صورت رمز آمده است ولی بر شیعیان هر زمانی زبان روایات روشن بوده است. این شکل نقل را در روایت شریف و آسمانی عاشور را هم داریم.

۴ - بحار الأنوار، ج ۸۶، ص ۲۵۸ به نقل از محاسن برقی / مستدرک الوسائل، ج ۵، ص ۳۸۴ - ۳۸۵

۵ - الکافی، ج ۲، ص ۵۲۲

۶ - وسائل الشیعة، ج ۷، ص ۲۲۱ به نقل از کافی

۷ - الوافی، ج ۹، ص ۱۵۷۵

۸ - الوافی، ج ۹، ص ۱۵۷۵ / مرآة العقول، ج ۱۲، ص ۲۲۴